

Antanas Masionis

1941–1974

*Nebūgštauk – neatsigręžia keliai,
tik pakeleivė dulkių juosta
dažniau nei kometa plevena
virš mūs galvų, apsupdama vaizduotę.*

*Ne graudulystės gūsis, o šalis,
kurion viešėt nebesugrįžtama,
šalis be jūros, – iškelia bures,
skraidina sidabrinį debesynų luotą.*

*Nusitrina ežia laukų erdvynuos,
ir žmonės žengteli arčiau viens kito.
Sumuoja savo atmintį, šnekėdami,
kiek liko dar tuščių ląstelių.*

1973.XII.31

AMŽINYBĖS ĮSPŪDIS

*Aš pakirdau –
pasauliu sliuogia seniai,
vaikai papievy supa pienių galvas,
o ant lieknų ir plačiašakių medžių
trisdešimtmetės noksta
moterys.*

*Jos kantriai siekia
uždraustojo vaismedžio,
kurio viršūnėj karo
ašara...*

1969.IV.5

...AD ASTRA

*Jausmų įaudrintos
klajoklės biosrovės
įsibėgėję ritasi per smegenų krantus.
Tarytum peršoka į nuolat kitą kūną,
tarytum suteka
į tūkstantangį oro indą.*

*Žaroj išnirę
keliaaukštės burės
išsipučia nuo pratiso atsidūsėjimo.
Ir jau nereikalingas laivo skrydžiui irklai
vandens paviršiuį plakasi,
skanduodamas:*

*„Liemuo į liemenį – švelnumas...
Taurė į taurę – ir akordas...
Sienojus į sienojų – ir senovė...“*

1973.II.11

ŠEIMOS RELIKVIJOS

*Perkūno kulkomis
įsmigęs molžemin,
trūnija tėvo priešmirtinis keiksmas.
Gal jau nė karto
mes, jo kartūs sūnūs,
jo užleistais dirvonais
nepraeisime.*

*Į kitą šviesą
prasikirtom eketę.
O ko netekom –
žvaigždei težinotina. –
Nusėda plėnys,
ir iš tolo laimina
ligi juosmens smiltin įaugus
motina.*

1968.I.7

*Nupūtus pelenus, surentusi miestus
daugiau negu ant septynių kalvų,
gyslotom rankom ramsto, syvais laisto
gyvybės medį kiekviena tauta.*

*O bitėmis lipte aplipus liepa...
O laumžirgių nusvertas iškilus žolyne... –
Gegučių sutartinė ne iš vieno amžiaus
ir apynių kasom apsvyniojus kartis:
gyslotom rankom ramsto, syvais laisto
gyvybės medį kiekviena tauta.*

1973.XII.9

NAUJI FRAGMENTAI

*Dienų tirstybė – žvilgsnių sangrūda.
Aistringi aktoriai įsipina
teatrų sandarioj ertmėj
Į dramose neįrašytą dalią.*

*Ir gestai kiaurai skrodžia sienas –
per properšą – gyvenimui į burną!
Visų vaizduotėj džiūsta Nemunas
lig brolių miegančių lietaus.*

*Lėkimas be sparnų!
Ir vėjo malūnelis
praretina sutankėjusį nuo pojūčių
birželio orą.
Ir pasmerktas bus tas,
kuris ištars: „Buvimas be būties...“*

1973. IV. 17

Perspausdinta iš: Antanas Masionis. Poezija. Kritika. Rinktinė. Sudarė Lilija Kudirkienė. – Vilnius: Vaga, 1980